GEORGE RAYMOND RICHARD MARTIN

NOC VAMPÝRŮ
(Night of the Vampyres)

Prohlášení přišlo v nejsledovanějším vysílacím čase.

Všechny čtyři velké holovizní sítě společně s většinou nezávislých stanic přerušily naráz vysílání. Na okamžik zavládla na obrazovkách praskající šeď. Pak nějaký hlas krátce ohlásil: „Dámy a pánové, prezident Spojených států."

John Hartmann byl nejmladším mužem, který kdy vykonával prezidentský úřad, a komentátoři rádi dodávali, že na televizní obrazovce vypadá lépe než jeho předchůdci. Jemně řezané, příjemné tahy obličeje, vtip a oslnivě bílý úsměv obstaraly Alianci svobody mírnou většinu při posledních, velmi neúprosných volbách, kterých se účastnily ještě čtyři další strany. Jeho politický čich mu umožnil uzavřít volební koalici se starorepublikány, která ho dovedla až do Bílého domu.

Teď se však Hartmann neusmíval. Tvářil se vážně s kamenným výrazem v obličeji. Seděl za psacím stolem v Oválné pracovně a díval se do papírů, které svíral v ruce. Po krátké odmlce zvedl hlavu a tmavé oči zpříma nahlížely do domácností celého národa.

„Drazí spoluobčané," pronesl vážně, „dnes večer se naše vlast ocitla v nejtěžší krizi v celé své dlouhé a velké historii. Přibližné před hodinou se stala americká letecká základna v Kalifornii obětí bezohledného, brutálního útoku..."

První obětí se stala nepozorná hlídka. Útočník byl rychlý, tichý a hbitý. Použil nůž. Strážný zemřel, aniž by si uvědomil, co se děje.

Další útočníci se zapojili do akce, ještě než tělo strážného dopadlo na zem. Bezpečnostní elektrické okruhy byly přemostěny s ohledem na připojená poplašná zařízení. Plameny ze svářecích hořáků se zakously do vysokého drátěného plotu, který vzápětí padl. Ze tmy se vynořovali noví a noví vetřelci a vbíhali vytvořenými průchody do objektu.

Nájezdníkům se však nepodařilo vyřadit všechna poplašná zařízení. Ozvalo se houkání sirén. Základna, uložená ke spánku, náhle ožila. Tím veškeré utajení padlo a útočníci se rozběhli kupředu. Přímo ke startovací dráze.

Kdosi zahájil palbu. Ozval se ječivý výkřik. U hlavní brány pátrala ohromená stráž po narušitelích. Dávka z kulometu je zastihla na místě a mrštila jimi v krvavé smrtelné křeči na drátěný plot. Ruční granát prolétl vzduchem a brána se vyvrátila pod náporem prudké exploze.

„Útok byl překvapivý, dobře naplánovaný a naprosto nemilosrdný," pokračoval Hartmann v proslovu k národu. „Obrana se za takových podmínek rovnala hrdinskému činu. Při bitvě padla téměř stovka amerických vojáků."

Kabel s proudem se podařilo několik sekund po zahájení útoku přerušit. Přesně zamířené ruční granáty se postaraly o nouzové napájecí systémy. Všude zavládla tma. Napomáhala tomu i bezměsíčná noc a husté mraky, které zakryly hvězdy. Jediné světlo poskytovaly záblesky kulometů a exploze u hlavní brány. Obrana sama téměř neměla smysl a ani nebyla nijak řízena. Vojáci, zaskočení houkáním sirén, vybíhali z ubikací směrem k bráně, kde byl boj podle všech známek nejprudší. Na obou stranách plotu se útočníci i obránci přitiskli k zemi. Propukla silná křížová palba.

Velitel základny byl zmatený a překvapený stejně jako jeho vojáci. Uběhlo několik cenných minut, během nichž se spolu se štábem pokoušel získat přehled a potřebné informace, co se kolem nich odehrává. Reagovali téměř instinktivně. Obranu zřídili kolem

velitelské věže a zbrojního skladu. Další muže vyslali k letounům.

Ale největší část posádky se zapojila do boje kolem hlavní brány, kde zuřil boj nejurputněji.

Obránci si ze skladu opatřili těžké zbraně. Křoviny před drátěným plotem drtily miny z minometů a granáty lehkých děl rozorávaly zeminu. Postavení útočníků se ocitlo pod systematickou bubnovou palbou. Pak obránci podnikli útok pod ochranou závoje dýmu a slzného plynu a vnikli do nepřátelských pozic.

Až na mrtvá těla nikoho nezastihli. Útočníci se stáhli stejně náhle, jako se objevili.

Okamžitě zazněl rozkaz k pronásledování, ale stejně rychle byl odvolán. Do štěkotu kulometů a výbuchů granátů se vmísil další zvuk.

Hluk startujících proudových motorů.

„Útočníci zaměřili nejsilnější úder na hlavní bránu základny," sděloval Hartmann. „Přes veškerou koncentraci sil byl celý útok pouhým klamným manévrem. Během boje pronikla malá skupinka útočníků na jiném místě na základnu, zlomila slabý odpor obránců a obsadila malou část letiště." Prezidentův obličej ukazoval vnitřní napětí. „Cílem útoku byla letka dálkových bombardérů a jejich stíhací doprovod. Jako součást naší hlavní obranné linie k odstrašení komunistické agrese byly i tyto bombardéry připravené k boji, natankované a během několika sekund připravené startovat, pro případ protivníkova útoku." Hartmann si dopřál řečnickou pauzu, podíval se na poznámky v ruce a opět pozvedl hlavu. „Naši chlapci reagovali rychle a statečně. Zaslouží si naši úctu. Mnoho strojů vybojovali zpět a několik jich sestřelili při startu. Přes hrdinský odpor se útočníkům podařilo dostat do vzduchu sedm stíhaček a dva bombardéry. Drazí spoluobčané, oba bombardovací letouny byly vyzbrojeny atomovými zbraněmi." Opět se odmlčel. Pozadí Oválného pokoje zmizelo. Na obrazovce zůstal jen prezident sedící u psacího stolu spolu s prázdnou bílou zdí. Na ní se náhle objevilo šest známých vět.

„Ještě během útoku mi doručili do Washingtonu ultimátum," pokračoval Hartmann. „Pokud je ve lhůtě tří hodin nesplníme, jak mi sdělili, svrhnou na Washington D. C. vodíkovou pumu. Tady vidíte, co žádají." Ukázal za sebe. „Většinu z nich už jste viděli. Nazvali je šesti požadavky. Jsem si jist, že je znáte stejně dobře jako já. Požadují okamžité ukončení americké pomoci našim ohroženým přátelům v Africe a na Středním východě, systematické zničení našich obranných zařízení a rozpuštění velkoměstských zvláštních, jednotek, které přinesly do našich měst znovu pořádek a zákon, propuštění tisíců nebezpečných zločinců, odvolání federálních omezení na rozšiřování obscénní a subversivní literatury a rozumí se samo sebou" – prezident předvedl známý úsměv – „i mé odstoupení z úřadu prezidenta Spojených států."

Úsměv zmizel.

„Tato výzva je návodem pro národní sebevraždu, receptem pro kapitulaci a ponížení. Vrhlo by nás to zpět do anarchie ničím neřízené společnosti bez platných zákonů. Velká většina Američanů podobné návrhy odmítla.

Jak víte, za výzvou se skrývá malá, ale nebezpečna skupina. Reprezentuje politický program takzvané American Liberation Front (Americké osvobozenecké fronty)."

Pozadí se znovu změnilo. Zvětšenina šestice odstavců se ztratila z obrazovky. Prezident seděl pod velkou fotografií vousatého, dlouhovlasého mladíka s černou čapkou a zválenou černou uniformou. Muž byl mrtvý. Velká část trupu byla utržena.

„Vzadu za mnou vidíte snímek zabitého útočníka," prohlašoval Hartmann. „Stejně jako všichni ostatní, které jsme našli, měl na sobě uniformu paramilitárního křídla ALF – Americké osvobozenecké fronty."

Fotografie zmizela. Hartmannův obličej vyjadřoval hněv.

„Okolnosti jsou jasné. Ale tentokrát ALF zašla příliš daleko. Já se neskloním před

nukleárním vyděračstvím. Není důvod k obavám, milí spoluobčané. A zvláště vy, obyvatelé Washingtonu, se neobávejte ničeho. Slibuji, že stroje uloupené ALF najdeme a zničíme, ještě než se dostanou nad cíl.

Vůdcové ALF se brzy dozví, že se zmýlili, když se pokusili otřást současnou vládou. Příliš dlouho nás oslabovali a rozdělovali a paktovali se se silami, které by náš národ chtěly zotročit. Nehodláme jim to nadále trpět.

Pro noční útok lze použít jen jedno slovo: velezrada.

Proto budu s útočníky jednat jako s velezrádci.“

„Mám je,“ zvolal McKinnis. Hlas mu zastíraly atmosférické poruchy. „Nebo něco podobného.“

Reynolds vlastně informace nepotřeboval. Sám jimi disponoval. Krátce se podíval na radarovou mapu. Radarové odezvy se nacházely na okraji obrazovky radaru, mnoho mil odsud, východní kurs ve výšce 90 000 stop. Pohybovaly se vysoko a velmi rychle.

Z reproduktoru se linulo praskání. Pak se ozval Bonetto, velitel letky.

„Asi to jsou oni. Je jich devět. Podíváme se na ně.“ Bonettův stroj zvedl příď k obloze a prudce stoupal vzhůru. Ostatní letouny ho následovaly v široce rozevřené formaci. Devět stíhačů LF 7 Vampýr. Červeně-bílo-modré vlajky na blýskavě černém kovu a pod nimi stříbrné zuby.

Lovecká smečka, připravená vrhnout se na vyhlédnutou kořist.

Na otevřeném spojovacím kanále se ozval další hlas.

„Hej, kdo měl ten správný čich? Všichni je hledají. Vsadím se, že nám to přinese povýšení. Máme kliku.“

To je Dutton, odhadoval v duchu Reynolds. Bojechtivý chlap, ctižádostivý. Zřejmě se považoval za miláčka štěstěny. Reynolds ne. Náhle ucítil, jak mu po zádech stéká studený pot.

Všechno mluvilo proti. Ten chlap měl do jisté míry pravdu. Bombardéry patřily k typu LB 4, lasery vyzbrojenému netvoru s enormní rychlostní rezervou. S klidem si mohly vybrat kteroukoliv ze dvanácti tras, a přesto by se dostaly nad Washington včas. Všechny letouny a radarové stanice je horečně hledaly.

Jaká tedy byla šance, že na ně Reynolds se svou letkou narazí nad severní Nebraskou?

Bylo to příliš krásné, aby to byla pravda, říkal si neustále.

„Spatřili nás,“ hlásil Bonetto. „Stoupají. A zrychlují. Zmizte.“

Reynolds se zachoval ve shodě s výzvou. Jeho letoun zaujímal místo na kraji formace tvaru V a pevně se ho držel. Oči za kyslíkovou maskou neklidně těkaly po jednotlivých přístrojích. Mach 1,3. Pak 1,4. A stále výš.

Doháněli je. Stoupali a doháněli je.

Radar ukazoval pozici cílových objektů. Na infraobrazovce naskočil malý bod. Ale vlastní oči při pohledu z kokpitu nezachytily nic. Jen studená čerň oblohy a hvězdy. Letěli nad mraky.

Mizerové, ulevil si Reynolds. Ukradli nejrafinovanější kupu kovu, kterou kdy lidé vyrobili, a neumí s tím zacházet. Ani nepoužili radarové pátrače. Jako by si přáli, aby je sestřelili.

Zapraskání.

„Udržují výšku.“ Opět Bonettův hlas. „Žádné rakety, dokud nepřikážu. A nezapomínejte, že tahle velká děťátka vám snadno seškvaří zadek.“

Reynolds se znova podíval na radar. Protivníci se zdržovali ve výšce 100 000 stop a zatím ji nemínili opustit. Stroje typu LB 4 mohly klidně vystoupat mnohem výše, ale pro doprovodné stíhače znamenala současná výška maximální hranici. Rapíry. Reynolds se upamatoval na předletovou přípravu.

Chtěli zůstat pohromadě. To mělo smysl. Bombardéry budou Rapíry potřebovat.

Stovka nebyla pro Vampýry překážkou.

Reynolds přivřel oči. Měl pocit, že cosi zahlédl. Stříbrný záblesk. Byli to oni? Nebo jen jeho představa? Těžko říci. Stejně to brzy zjistí. Dohánělí je. Ať by bombardéry letěly jakkoli rychle, velké LB 4 se nemohly Vampýrům rovnat. Rapíry možná, ale museli zůstat u bombardérů.

Byla to tedy jen otázka času. Dostihnou je dlouho před tím, než se dostanou nad Washington. A pak?

Reynolds se ošil. Nechtěl o tom příliš přemýšlet. Ještě nikdy neprožil skutečný boj. Podobná představa se mu nezamlouvala ani za mák.

Ústa mu vyschla. Ztěžka polkl. Teprve dnešního rána mluvili s Annou, jaké mají štěstí, a plánovali dovolenou. A další společný život. Doba služby mu téměř celá uplynula a on byl pořád v bezpečí ve Státech. Tolik přátel padlo v Jihoafrické válce. On měl štěstí.

A teď tohle. Náhle se vynořila možnost, že ráno nemusí být tak zářivé. Že dokonce nemusí nastat další. Vyděsilo ho to.

Ale tím to nekončilo. I kdyby přežil, nebyl si jistý. Co se týkalo zabíjení.

Neměl by si nad tím lámat hlavu. Dobře věděl, co může přijít, když se přihlásil. Ale tehdy bylo všechno jiné. Věřil, že poletí do boje proti Rusům nebo Číňanům – proti nepříteli. Vypuknutí války na jihu Afriky a zapojení Ameriky ho zneklidnilo. Ale přesto by šel bojovat. Panafrickou alianci řídili komunisté, jak se všeobecně tvrdilo.

Ale alfíci nebyli vzdálení cizinci. Jednalo se o lidi, jako byl on. Sousedé. Radikální spolubydlící na univerzitě. Barevní mladíci, se kterými vyrůstal v New Yorku. Učitel, který bydlel v jeho ulici. S alfíky vycházel velmi slušně, pokud nemluvili o politice.

A někdy i když tak činili. Šestice požadavků nebyla až tak nesmyslná. Slyšel mnohé nechutné příběhy o chování velkoměstských zvláštních jednotek. A jen nebe vědělo, co Spojené státy hnalo do dobrodružství v jižní Africe a na Středním východě.

Krytý kyslíkovou maskou, lehce se ušklíbl. Přiznej si to, Reynoldsi, říkal si. Mrtvola v truhle. Sám vážně uvažoval, že bude volit ALF, i když nakonec nenašel odvahu a zatáhl za páku volebního stroje pro Bishopa a starodemokraty. Kromě Anny nikdo na základně o tom neměl ani potuchy. Už dlouho s lidmi nemluvil o politice. Mnozí z přátel byli starorepublikáni, ale někteří z nich se přidali k Alianci svobody. A to ho vyděsilo.

Bonettův hlas, přerušovaný praskáním a šuměním, ho vytrhl ze zamyšlení.

„Podívejte se na to, lidičky. Alfíci chtějí bojovat. Na ně!“

Reynolds se ani nemusel dívat na radar. Zřetelně je viděl nad sebou. Světla na obloze. Světla, která se rychle zvětšovala.

Rapíry se vrhly do boje.

Podle všech komentátorů, kteří se objevili v holovizní síti po prezidentu Hartmannovi, působil Ted Warren z Continentalu nejméně rozrušeně. Warren byl statečný starý veterán s bystrým rozumem a ještě ostřejším jazykem. Už se vícekrát srazil s Hartmannem a Aliance svobody ho pravidelně obviňovala, že sympatizuje s alfíky.

„Prezidentův projev nechal mnohé otázky nezodpovězené,“ říkal Warren ve svém následujícím komentáři. „Slíbil, že bude se členy ALF jednat jako se zrádci, ale zatím není jasné, jaké kroky podnikne. Kromě toho mi není jasné, v čem by měly spočívat motivy ALF pro takový útok. Bobe, můžeš k tomu něco dodat?“

Před kamerou se objevil nový obličej. Reportéra, který pro Continental sháněl informace o aktivitách ALF, vytáhli z postele a odvezli přímo do studia. Pořád působil poněkud neuspořádaným dojmem.

„Ne, Tede,“ odpověděl. „Pokud vím, ALF nikdy neplánovala podobnou akci. Pokud by přepadení nebylo tak výtečně naplánované, dokonce bych si kladl otázku, jestli je vedení ALF do toho namočené. Nemůže se jednat o schválenou akci skupinky lokálních extrémistů.

Mohl byste si vzpomenout na útok na policejní prezidium v Chicagu během velkých nepokojů. Přesto věřím, že plán, který stojí za dnešním útokem, a použité zbraně vylučují, že by se jednalo o srovnatelný případ.“

Warren přikývl.

„Bobe, není možné, že by paramilitární křídlo ALF mohlo jednat samostatně, bez vědomí politického vedení strany?“

Reportér se zatvářil zamyšleně.

„Hmm, možné to je, Tede, ale nepříliš pravděpodobné. Útok, jaký popisoval prezident, by vyžadoval příliš příprav. V takovém měřítku by se musela zapojit celá strana.“

„Jaké důvody by vedly ALF k takové akci?“ vyptával se Warren.

„Podle prezidentových slov naděje, že nukleární hrozba donutí vládu splnit všech šest požadavků ALF.“

„Ano,“ pronesl Warren. „Ale proč by se měla ALF podepisovat pod takovou extrémní taktiku? Podle posledního výzkumu Gallupova ústavu je podporuje téměř 29 % voličů a jsou na druhém místě za Aliancí svobody prezidenta Hartmanna. To je velký vzrůst z třinácti procent hlasů, které ALF dostala při posledních prezidentských volbách.

Zdá se velmi zvláštní, že pouhý rok před dalšími volbami by ALF podnikla podobný zoufalý pokus.“

Reportér souhlasně přikývl.

„To má něco do sebe, Tede. Ale ALF nás už v minulosti překvapila. Jsou nevypočitatelní a já bych...“

Warren mu skočil do řeči.

„Promiňte, Bobe. Hned se k tomu vrátíme. Náš korespondent Mike Petersen se právě nachází v hlavním sídle ALF ve Washingtonu a mluví s Douglasem Brownem. Miku, slyšíte mě?“

Obraz se změnil. U stolu stáli dva muži, jeden z nich se o něj opíral oběma rukama. Vzadu na zdi visel symbol ALF, zaťatá pěst s mírovým znamením. Reportér držel v ruce mikrofon. Muž, se kterým právě mluvil, byl urostlý, černý, mladý. A plný vzdoru.

„Ano, Tede, jsme na příjmu,“ ujišťoval ho reportér. Obrátil se k barevnému mládenci. „Dougu, byl jste kandidátem ALF v minulých prezidentských volbách. Jak reagujete na obvinění z úst prezidenta Hartmanna?“ Brown se krátce usmál.

„Co ten muž dělá, mě už dlouho nepřekvapuje. Ta obvinění jsou obyčejné lži. Americká osvobozenecká fronta nemá nic společného s dnešním útokem. Pochybuji, že se vůbec konal. Hartmann je nebezpečný demagog a už dříve se pokoušel uspět s podobnými výmysly.“

„Pak ALF tvrdí, že se přepadení nekonalo?“ ptal se Petersen.

Brown pokrčil rameny.

„To je jen má osobní domněnka. Rozhodně ne oficiální stanovisko ALF,“ dodal spěšně. „Všechno se to seběhlo příliš rychle a nejsem zatím o celé události informován. Ale rád bych řekl, že je to možné. Dobře víte, Miku, že Aliance svobody nás už dříve častovala podobnými obviněními.“

„Prezident Hartmann dnes večer vyhlásil, že bude s členy ALF jednat jako se zrádci. Chtěl byste k tomu něco dodat?“

„Jistě,“ přikývl Brown. „Je to pouhá laciná rétorika. Já bych chtěl naopak vyhlásit, že velezrádcem je Hartmann. On je pravou osobou, která zradila vše, oč by mělo této zemi jít. Založení Zvláštních jednotek, aby udržel ghetta za dráty, zapojení do Jihoafrické války, zákon o cenzuře, to všechno je součástí jeho velezrady.“

Reportér se usmál.

„Děkuji za rozhovor, Dougu. A teď zpátky k Tedu Warrenovi.“

Na obrazovce opět naskočil Warrenův obličej.

„Pro ty z vás, kteří jste si teprve teď zapojili holovizi, krátké shrnutí. Dnes večer byla napadena americká letecká základna v Kalifornii. Útočníci ukradli sedm stíhaček a dva bombardéry. Oba bombardéry jsou vyzbrojeny atomovými zbraněmi. Útočníci vyhrožují, že zničí Washington, pokud vláda v průběhu tří hodin nesplní jejich podmínky. Zůstává ještě hodina a půl. Zpravodajské studio Continentalu bude vysílat, dokud krize neskončí...“

Kdesi nad západní Illinois vystoupal Reynolds do sto tisíce stop. Zpocený jako myš si pokoušel ujasnit, že všechny výhody jsou na jejich straně.

Rapíry byly dobré stroje. Nic s křídly nelétalo rychleji a obratněji. Ale Vampýry měly v rukávě jiná esa. Jejich rakety i obranné scramblery byly lepší a modernější. A nesměl zapomínat na upíří zuby – dva plynové lasery na každém křídle. Ty snadno dokázaly provrtat ocel, jako by šlo o pouhý papír. Rapíry se nemohly pochlubit něčím srovnatelným. Vampýry byly první laseroví stíhači.

Kromě toho tu bylo devět Vampýrů na sedm Rapírů. A alfíci nebyli se svými stroji sžití. Nemohli být.

Všechno mluvilo v Reynoldsův prospěch. A přesto se potil.

Obě křídla formace se vyrovnávala, jak Reynolds spolu s ostatními piloty zrychloval, aby se shromáždili kolem Bonettova stroje. Na radaru Rapíry málem splývaly se středovým bodem. Pouhým okem už mohl zahlédnout jejich stříbřitě bílé trupy, jak se řítí temnotou dolů. Zaměřovací počítačový systém zachytil cíle, hlavice raket se odjistily. Ale Bonetto zatím nevydal příkaz.

A pak: „Teď!“ Ostře a jasně.

Reynolds stiskl odpalovací spínač a rakety číslo jedna a osm opustily závěsy na křídlech s plamenem odrážejícím se na nočním nebi. Současně s jeho vylétly další. Dutton, který letěl hned vedle, vypustil čtyři. Třásl se na sestřel.

Červená a oranžová na černé při pohledu z kabiny. Černá na rudé na infraobrazovce. Ale vlastně to samé. Plamenné jazyky raket Vampýrů zanechávaly jasnou stopu při své pouti vzhůru. Nakrátko změnily kurs a zkřížily se s přilétající odpovědí Rapírů.

Pak exploze. Alfíci nastavili jednu ze svých raket na časovou roznětku. Krátce zaplála malá oranžově červená ohnivá koule. Když uhasla, raketové kontury zmizely, až na jednu ze silně prořídlé salvy Vampýrů. Ta odlétla, aniž by co zasáhla.

Reynolds se podíval dolů. Obrazovka radaru vypadala, že se svíjí v záchvatu epilepsie. Alfíci zapnuli scrambler.

„Rozpustit formaci!“ volal Bonetto. „Rozptýlit a pak na ně!“

Vampýry se rozlétly do všech stran. Reynolds a Dutton vytáhli stroje vzhůru doleva, McKinnis se obrátil dolů. Bonetto a větší část letky zamířili vpravo. A Trainor stoupal kolmo vzhůru vstříc přilétajícím Rapírům.

Reynolds ho sledoval koutkem oka. Dvě rakety vylétly zpod Trainorových křídel, pak další dvě a nakonec i ty zbývající. Pak vypálily i lasery. Zbytečné gesto. Nedostal se ještě na dostřel.

Rapíry měly štíhlou siluetu dravého ptáka, který plivá rakety. A náhle další ohnivá koule a jeden z nich přestal vysílat rakety.

Nebyl čas na oslavy. Během exploze Rapíra se Trainorův Vampýr pokoušel uniknout smečce nepřátelských raket. Jeho radarová ochrana a falešné reflektory je zmýlily. Ale nedostatečně. Reynolds měl explozi za zády, ale ucítil tlakovou vlnu a na vlastní oči zahlédl, jak je černý stroj trhán na kousíčky.

Reynolds ucítil nezřetelné škubnutí a pokoušel se vybavit si, jak Trainor vypadal, ale nebyl čas. Zavedl Vampýra do úzké zatáčky. Dutton se mu neustále držel po boku. Opět zamířili dolů.

Kdesi ve velké hloubce vykvetla ohnivá růže. McKinnis, uvědomil si s hořkostí v

srdci Reynolds. Mířil dolů. Alfíci se za ním pustili. Proklatci.

Neměl žádnou možnost, jak získat jistotu, ani čas, aby o tom přemýšlel. Dokonce krátký pohled z kokpitu byl luxus, nebezpečný luxus. Infraobrazovka, radar i palubní počítač požadovaly pískáním jeho pozornost. Pod ním prolétaly dva nepřátelské stroje. Počítač je zaměřil. Prsty se pohnuly téměř instinktivně. Rakety dvě a sedm vyrazily ze závěsů vstříc Rapírům.

Z reproduktoru palubní vysílačky zazněl krátký výkřik smíšený s praskáním a šuměním a náhlým jekotem výstražného systému. Někdo ho zaměřil. Dotkl se spínače laserových zbraní. Počítač rychle vyhledal blížící se raketu, chvíli ji sledoval, a když se dostala na dostřel, smetl ji z oblohy. Reynolds ji ani nespatřil. Odhadoval, jak blízko se asi přiblížila.

Záplava žhoucího červeného světla vnikla do kokpitu, když jeden z Rapírů padal v plamenech k zemi. Jeho raketa? Duttonova? Netušil. Měl plné ruce práce, aby zvedl letoun do výše a unikl tak plamenům výbuchu.

Několik sekund panoval klid. Nacházel se přímo nad jevištěm leteckých soubojů, a proto si dopřál chvilku, aby pohlédl na infraobrazovku. Zmatek černých bodů na červeném poli. Ale dva byly výš než všichni ostatní. Dutton a jeden alf za ním.

Reynolds zavedl letoun opět dolů a zavěsil se přímo za Rapíra, přesně v okamžik, kdy vypustil rakety. Byl blízko. Ani nemusel vypustit své zbylé čtyři rakety. Ruka se dotkla laserové spouště a stiskla ji.

Světelné paprsky vytryskly z černých křídel a opřely se o stříbrný trup Rapíru. Pilot se pokusil strhnout stroj dolů, aby unikl, ale počítač Vampýra udržel lasery na vybraném cíli.

Rapír explodoval.

Téměř současně došlo k druhé explozi: nepřátelské rakety, které zasáhl Duttonův laser. Reynolds zaslechl ve vysílačce Duttonův smích a bezdechá slova díků.

Ale Reynolds si spíše všímal radaru a infrapřístrojů. Radarová obrazovka byla zase čistá.

Až na čtyři světelné body. Vše skončilo.

Bonettův hlas opět zahřměl v kabině.

„Dostal jsem ho!“ volal. „Dostali jsme je všechny. Kdo je tam nahoře?“

Dutton se rychle ohlásil. Pak i Reynolds. Čtvrtým pilotem Vampýru, který přežil, byl Ranczyk, Bonettův zástupce. Ostatní zemřeli.

Ucítil, jak mu ledová ruka sevřela srdce. Takže přece jen to byl McKinnis, blesklo Reynoldsovi hlavou. McKinnise znal dobře. Urostlý, rusovlasý, mizerný hráč pokeru, který bez protestu zaplatil, když prohrál. Vždy. Jeho žena vařila výborné chilli. Oba volili, stejně jako Reynolds, starodemokraty. Proklatě.

„Máme za sebou první poločas,“ vyhlásil Bonetto. „LB 4 jsou stále před námi. Získali náskok. Kupředu.“

Čtveřice Vampýrů zaujala svá místa ve formaci. už ovšem nebyla tak ohromující jako s devíti stroji. Ale stoupali prudce vzhůru. Dali se do pronásledování.

Ted Warren vypadal unaveně. Svlékl si sako a povolil uzel na kravatě. Vlasy mu trčely do všech stran. Ale pracoval dál.

„Z celé země přicházejí zprávy o spatření ukradených strojů,“ oznamoval. „Mnohé z nich lze jednoznačně označit jako falešné, ale vláda zatím neoznámila nic nového o lovu na odcizené letouny. Proto nelze zamezit vzniku různých fám. Mezitím zbývá pouhá hodina do nukleárního zničení Washingtonu.“

Vzadu za ním se obraz probudil do horečnatého života. Pennsylvania Avenue, na jejímž konci čněl Kapitol, byla přecpaná auty a lidmi.

„Washington zachvátila panika,“ komentoval Warren. „Obyvatelstvo zaplnilo městské

ulice, aby se pokusilo o útěk. Ale vytvořené dopravní zácpy zastavily veškerý provoz na výpadovkách. Mnozí občané nechali stát auta na místě a snaží se město opustit pěšky. Vrtulníky zvláštních jednotek se pokoušejí utlumit nepokoje a nabádat obyvatelstvo, aby zůstalo doma. Sám prezident Hartmann vyhlásil, že chce dát příklad lidem ve městě a zůstat po celou dobu krize v Bílém domě.“ Scéna z Washingtonu zmizela. Warren se v záběru podíval kamsi stranou.

„Právě mi oznámili, že Ward Emery navštívil v Chicagu Mitchella Grinsteina, předsedu místní obranné milice ALF. Přepojujeme na Chicago.“

Grinstein stál venku, na schodech šedivé budovy, která připomínala pevnost. Byl vysoký, zavalitý, s černými vlasy sepjatými vzadu a s vousem na způsob doktora Fu Man Ču. Na sobě měl oblečenou černou uniformu, na hlavě černý baret. Na tkanici z kůže visela plaketa ALF. Dva další muži, stejně oblečení, postávali vzadu za ním. Oba drželi v rukách zbraně.

„Stojím tu spolu s Mitchellem Grinsteinem, jehož organizaci obvinili z účasti na dnešním útoku proti letecké základně v Kalifornii a z únosu dvou atomových bombardérů,“ oznamoval Emery. „Mitchi, vaše odpověď?“

Grinstein vykouzlil zlověstný úsměv. ‚Já vím jen to, co přenášelo holo. Nedal jsem povel k žádnému útoku. Ale těm, co to provedli, vyslovuji pochvalu. Pokud to urychlí splnění našich šesti požadavků, jsem pro.“

„Douglas Brown označil všechna obvinění, že se ALF účastnila útoku, jako obyčejné lži,“ pokračoval Emery. „Nadhodil otázku, jestli se útok vůbec konal. Jak se srovnává s tím, co jste právě řekl?“

„Brown možná ví víc než já. My jsme útok nenařídili. Ale mohlo se klidně stát, že někteří z našich lidí měli dost Hartmannova fašismu a rozhodli se vzít celou věc do vlastních rukou. Pokud se tak stalo, stojíme za nimi.“

„Takže nevylučujete, že se útok konal?“

„Domnívám se, že ano. Hartmann měl snímky. Nikdy by nebyl tak nestydatý, aby je nechal zfalšovat.“

„A podporujete přepad?“

„Ano. Milice liž dlouho prohlašuje, že barevní a chudí lidé nemohou čekat spravedlnost nikde jinde než na ulici. Je to ospravedlnění všeho, co celou dobu požadujeme.“

„A je to v souladu s pozicí politického křídla ALF?“

Opětovné pokrčení ramen.

„Doug Brown a já se shodujeme v cíli. Jak toho dosáhnout, na to koukáme každý jinýma očima.“

„A není snad obranná milice podřízená politickému aparátu ALF, a tím i Brownovi?“

„Na papíře. V ulicích to vypadá jinak. Jsou útočné oddíly Aliance svobody podřízeny prezidentovi Hartmannovi, když pořádají hony na barevné a bezdomovce? Určitě ne. Milice se věnuje ochraně utlačovaných. Před útočnými oddíly a zvláštními jednotkami. A před všemi, co se za nimi schovávají. Kromě toho bojujeme i za naplnění všech šesti požadavků. A možná přitom zajdeme trochu dál než Doug a jeho lidé.“

„Poslední otázka,“ oznámil Emery. „Prezident Hartmann ve svém projevu vyhlásil, že bude s příslušníky ALF jednat jako s velezrádci.“

„Ať to zkusí,“ ušklíbl se Grinstein.

Bombardéry alfu se opět přesunuly na radarovou obrazovku. Stále letěly ve výšce 100 000 stop rychlostí 1,7 machu. Letka Vampyrů je musela dostihnout v jedné minutě.

Reynolds usilovně vyhlížel obrysy LB 4, až ho z toho začaly pálit oči. Byla mu zima, i když se koupal v potu. Měl strach.

Chvíle klidu mezi bojem byly horší než boj sám. Měl příliš mnoho času k přemýšlení.

A to bylo zlé.

Vzpomínky na McKinnise v něm vyvolávaly pochmurnou náladu a způsobily i malou nevolnost. Ale byl vděčný. Vděčný, že jeho to nepotkalo. Pak si uvědomil, že nebezpečí ještě neminulo. Kolem byla pořád noc a s LB 4 nebudou mít snadnou práci.

Vše bylo tak nesmyslné. Alfové se mu náhle jevili jako zlovolní blázni. Přece se nabízela jiná, lepší cesta. Nemuseli dělat něco takového. Všechny sympatie, které kdy choval k ALF, se rozplynuly v plamenech, které pohltily McKinnise, Trainora a ostatní.

Dostanou, co si zaslouží. Hartmann měl cosi za lubem, o tom byl Reynolds přesvědčený. Tolik zabitých nevinných lidí. A pro nic. Výkřik na efekt, zoufalý pokus bez vyhlídky na úspěch.

To bylo na celé situaci to nejhorší. Plán měl zjevné chyby. ALF nemá naději na výhru. Jistě, mohli ho sestřelit. Ale přece jsou i další letadla. Někdo je najde a zničí. A pokud by se chtěli dostat nad Washington, město je chráněno kruhem obranných raket: Hartmann ho prosadil i přes odpor kongresu. Právě teď se můžou ukázat jako velmi užitečné.

A kdyby bombardéry doletěly nad město, co potom? Opravdu doufají, že se Hartmann vzdá? Vyloučeno. Odhalil jejich trik a nepřítel podlehne, ať tak, či tak. Když se vzdají, jsou vyřízení. A pokud svrhnou bombu, Hartmanna se zbaví – ale zaplatí za to miliony jejich vlastních lidí. Washington byl obydlen téměř samými barevnými. V minulých volbách tam ALF získala přesvědčivou většinu. Kolik to tehdy dělalo? Okolo 65 procent, vzpomínal.

Nedávalo to smysl, ale byla to holá skutečnost.

Žaludek se mu sevřel v nervózní křeči. Na hvězdném pozadí oblohy cosi zahlédl. Alfové, proklatí alfové. Hlavou mu proběhla krátká vzpomínka na Annu. A náhle ucítil nenávist k letounům, které se vznášely před ním, a k lidem, kteří je pilotovali.

„Rakety odpálit, až řeknu," zdůrazňoval Bonetto vysílačkou. „A dávejte na sebe dobrý pozor."

Vampýry zrychlovaly. Ale alfové zareagovali na útok.

„Podívejte se!" křikl Dutton.

„Rozdělili se," informoval kolegy Ranczykův bas.

Reynolds zaměřil pozornost na obrazovku radaru. Jedna LB 4 slétla prudce dolů směrem k moři mraků, ozařovaných slabým světlem hvězd. Druhý stroj nabíral výšku.

„Zůstaneme spolu!" přikázal Bonetto. „Chtějí, abychom se rozdělili. Ale my jsme rychlejší. Vyřídíme napřed jednoho a pak druhého."

Stoupali. Zpočátku pospolu, jeden vedle druhého. Ale pak se jedno z letadel začalo postupně odchylovat z kurzu.

„Duttone!" varoval ho Bonetto.

„Chci ho dostat." Duttonův Vampýr zamířil špicí kolmo k obloze, v dosahu uloupeného stroje. Dvě rakety opustily závěsy pod křídly ve směru nepřátelského bombardéru.

A náhle obě rakety zmizely. Laserové zbraně bombardéru je smetly z oblohy.

Bonetto chtěl vykřiknout nový rozkaz, ale bylo pozdě. Dutton přestal reagovat na příkazy. Hnal se vpřed, aby dostal vyhlédnutou kořist.

Tentokrát Reynolds uviděl vše.

Dutton se dostal daleko před ostatní a stále zrychloval. Pokoušel se přiblížit na dostřel palubních laserů. Rakety mu došly.

Ale laser alfů měl větší dosah. Zaměřil se jako první.

Vampýr se zakymácel. Dutton rychle zareagoval, strhl stroj ostře nahoru a kličkoval se stíhačkou sem a tam, aby unikl laserovému paprsku, než ho zabije. Ale palubní počítač v LB 4 byl rychlejší, než si všichni přáli. Laserový paprsek se držel cíle.

Dutton se pustil do zoufalého boje. Vampýr se zaměřil na bombardér a bez ohledu na světelné kopí se přibližoval k cíli. Lasery stíhačky vypálily. Bez viditelného účinku. Byl příliš

daleko. A pak už to vzalo rychlý konec.

Smrtelný výkřik zaplnil reproduktory vysílaček.

Duttonův Vampýr neexplodoval najednou. Spíše se zdálo, že najednou usnul. Laserové paprsky uhasly. A pak stroj přešel do nekontrolované vývrtky. Plameny olízly černý trup a vypálily díru do černého sametu noci.

Reynolds nesledoval celý pád. Bonettův hlas ho vytrhl ze strašidelného snu.

„Palte!“

Odpálil číslo tři a šest, které se hladově vrhly vstříc alfům. Bonetto a Ranczyk stiskli spoušť také. Šestice raket letěla ke společnému cíli. Dvě další je následovaly. Ranczyk stihl vypálit druhou salvu.

„Na ně!“ křičel Bonetto. „Použijte lasery.“

Pak zrychlil, následován v těsném závěsu Ranczykem. Černý stín na černé obloze, který následoval ohnivou stopu raket a při tom zakrýval hvězdy. Reynolds, stále plný strachu, se trochu opozdil. V uších mu stále zněl Duttonův smrtelný výkřik a před očima mu vyvstávala ohnivá koule, která uzavřela životní pouť McKinnise. Pak se zastyděl a vyrazil za ostatními.

Bombardér odpálil vlastní rakety a laserové zbraně se zaměřily na přilétajícího protivníka. Silný výbuch pročistil oblohu, mnohé rakety se rozprskly a další padaly v plamenech k zemi.

Ale za raketami se blížily dva Vampýry. A za nimi třetí. Bonetto s Ranczykem zaměřili lasery na alfy a jak se k nim maximální rychlostí blížili, laserové paprsky byly žhavější a tím i nebezpečnější. Velký laser bombardéru krátce odpověděl. Jeden z Vampýrů náhle obklopil plamenný mrak, jakému alfové stále unikali.

Téměř současně se rozlehl další výbuch. Pod křídlem bombardéru vyšlehl ohnivý jazyk a letoun se zakymácel. Laser uhasl. Že by problémy s energií? Pak opět vypálil vstříc zbylým raketám. Reynolds zapojil laser. Druhý Vampýr – Reynolds si nebyl jistý, komu patří – vypustil poslední rakety.

Byly velmi blízko. Na radaru a infraobrazovce se slévaly do jednoho bodu. Ta vzdálenost se dala rozeznat jen pohledem z kabiny.

A pak se setkaly ve stejném bodě, kde vzápětí explodovala oranžově rudá ohnivá koule, která stále rostla a rostla. Hladově pohltila Vampýr i jeho oběť.

Reynolds ohromeně hleděl na kypící inferno, které vztahovalo ruce i po jeho stroji, zatímco lasery neúčinně ostřelovaly žhavé plameny. Pak se vzpamatoval a v poslední chvíli strhl stroj. Začal klesat. Palubní lasery vyslaly ještě jednu dávku, aby zničily plápolající vrak, který se nebezpečně blížil k Vampýru.

Zůstal sám. Oheň na obloze uhasl a všude kolem byly jen hvězdy, jeho stroj a hluboko pod ním mračný příkrov. Přežil.

Ale jak? Zůstal pozadu, když měl zaútočit. Nezasloužil si, aby přežil. Ostatní ano, s ohledem na jejich odvahu. Zaváhal a zůstal vzadu. Cítil se mizerně.

Pořád se však nabízela možnost vše napravit. Někde dole letěl ještě poslední alf. S nákladem jaderných bomb pro Washington. Reynoldsův Vampýr byl jediný, kdo mu v tom mohl zabránit. Stlačil řízení dolů.

Po krátkém zpravodajském přehledu se na obrazovku opět dostal Warren spolu se dvěma hosty. V pozadí za skupinkou svítily číslice velkých hodin, které nemilosrdně ukrajovaly ze zbývajícího času. Prvním z hostů byl generál leteckých sil ve výslužbě a druhým známý novinář píšící politické komentáře.

Warren je divákům představil a potom se obrátil ke generálovi.

„Dnešní přepadení vyděsilo mnoho lidí,“ prohlásil. „Především obyvatele Washingtonu. Jaká je pravděpodobnost, že opravdu dojde k bombardování?“

Generál si odfrkl.

„Je to pusté šílenství, Tede. Dobře vím, jaký systém vzdušné obrany naše země vlastní. Je dimenzován na úplně jiný rozsah atomového ohrožení. S tímhle směšným podnikem si hravě poradí.“

„Potom zastáváte názor, že hlavnímu městu nehrozí žádné nebezpečí?“

„Správně. Nehrozí. Celý plán je od samého počátku z vojenského hlediska naprosto špatný. Překvapuje mě, že ALF se propůjčilo k tak nesmyslnému podniku.“

Warren přikývl a obrátil se k druhému hostu.

„A jak to vidíte z politického hlediska? Už dlouhou dobu pozorně sledujete prezidenta Hartmanna a celou politickou scénu ve Washingtonu, Side. Má podle vašeho názoru takový manévr naději na politický úspěch?“

„Na podobné soudy je zatím příliš brzy,“ odpovídal novinář opatrně. „Ale podle mě se ALF dopustila těžké chyby. Večerní útok je politickou katastrofou – v každém případě to tak zatím vypadá. S ohledem na velký počet barevného obyvatelstva Washingtonu bych odhadoval, že jaderná hrozba pohřbí podporu barevných pro ALF. To by znamenalo pro stranu pravou pohromu. V posledních volbách získal Douglas Brown více černých hlasů než ostatní tři kandidáti dohromady. Bez těch hlasů by byla prezidentská kampaň ALF obyčejnou fraškou.“

„Jak to asi zapůsobí na další příslušníky ALF?“ vyptával se Warren.

„To je klíčová otázka. Domnívám se, že by mohli vystoupit ze strany. Od svého založení se v ALF vytvořila silná pacifistická skupina, která se často střetávala s militárními alfy, kteří se spojili v Milici. Dnešní večer by těm lidem mohl uštědřit poslední ránu.“

„Kdo by z propadu ALF mohl profitovat?“

Novinář pokrčil rameny.

„To se dá velmi těžko odhadnout. Mohla by se například odštěpením vytvořit nová strana. A především i prezident Hartmann se bude těšit obrovské podpoře. Nejpravděpodobnější však bude znovuobrození Starodemokratické strany, pokud si dokáže získat černé voliče a bílé radikály, které ztratila v minulých letech ve prospěch ALF.“

„Děkuji,“ ukončil novinářův proslov Warren. Obrátil se ke kameře, rychle zalétl pohledem na desku stolu, kde ležela poslední hlášení. „Další analýzy přineseme později,“ přislíbil. „Právě jsem dostal zprávu, že se nám přihlásil jeden z našich spolupracovníků z Collinsovy letecké základny, kde celý útok dnes večer započal.“

Warrenův obraz vybledl a na jeho místo nastoupil nový reportér. Byl mladý, vysoký a hubený. Stál přímo u vjezdu do základny. Vzadu za ním panoval zmatek. Džípy a další automobily přejížděly sem a tam, policie a vojáci se přesunovali z místa na místo. Světlomety opět vydávaly oslnivou záři a poskytovaly dobrý výhled na zničený drátěný plot a demolovaný strážní domek.

„Hlásí se vám Deke Hamilton,“ představoval se reportér. „Tede, přiletěli jsme sem, abychom se přesvědčili, jestli se útok konal nebo ne, protože ALF tvrdí, že prezident lže. Podle všeho, co jsem zde zatím viděl, je to spíše ALF, která lže. Opravdu došlo k útoku – k velmi brutálnímu útoku. Část škod můžete sami vidět vzadu za mnou. Právě zde udeřili útočníci největší silou.“

„Viděl jste mrtvé?“ vyptával se Warren.

Reportér přisvědčil.

„Ano, a bylo jich mnoho. Některá z těl jsou roztrhána výbuchy granátů. Podle našeho odhadu padlo sto vojáků a asi padesát alfů.“

„Podařilo se identifikovat některého z útočníků?“ chtěl vědět Warren.

„Jsou to určitě alfové,“ tvrdil reportér. „Dlouhé vlasy, vousy, uniforma milice. Mnoho z nich s sebou mělo po kapsách letáky a knížky, ve kterých se píše o šesti požadavcích a podobně. Zatím však vyšetřovatelé nikoho neidentifikovali. Kromě vojáků, samozřejmě.

Základna vydala seznam padlých. Ale co se týče alfů, jmenný seznam neexistuje. Jak už jsem řekl, těla jsou často zničená, takže s identifikací bude velký problém. Patrně je pohřbí do masového hrobu.“

„Deke,“ oslovil ho Warren, „jsou mezi oběťmi i lidé s různou barvou pleti?“

„Ehm – nic oficiálního. Mrtvoly, které jsem měl možnost vidět, byli všechno běloši. Ale v okolí základny žije jen velmi málo barevných obyvatel.“

Warren chtěl položit další otázku, ale už se k tomu nedostal. Bez sebemenšího varování zmizel obraz Kalifornie a nahradil ho chaos.

„Hlásí se Mike Petersen z Washingtonu,“ pronesl reportér. Strhával ho proud lidí, kteří do něj v husté tlačenici naráželi. Všude okolo propukaly ozbrojené srážky, když oddíl Zvláštních jednotek v modrostříbrných uniformách zaútočil na dav bránících se alfů.

„Nacházím se v hlavním sídle ALF,“ oznamoval a srdnatě se snažil zůstat v záběru kamery. Kdosi ho odstrčil, ale reportér se opět probojoval na své místo. „Všude kolem vládne zmatek. Před několika minutami vnikl oddíl Zvláštních jednotek do budovy a pozatýkal mnoho vůdců ALF, mezi nimi i Douglase Browna. Část přítomných se tomu pokoušela zabránit. Policie dostala rozkaz provést další zatčení... proklatě!“ Kdosi se s ním srazil. Policie používala obušky.

Petersen se pokoušel vymanit z obklíčení. Krátce zvedl hlavu a chtěl něco říci. Pak se zakymácela kamera a vypadl obraz.

Reynolds si plně uvědomoval, že zůstal sám. Letěl ve výšce 60 000 stop a rychle klesal. Rozrážel jednu vrstvu řídkých mraků za druhou. Na prázdném nebi. Alf byl kdesi pod ním, ale ještě ho stejně nemohl vidět.

Přesto věděl, že je někde nablízku. Radarová obrazovka zablikala. Kdesi poblíž pracovala rušička.

Očima těkal sem a tam a v hlavě se mu převalovaly zmatené myšlenky. Teď tu stáli jeden proti jednomu. Možná přijde pomoc. Bonetto odvysílal zprávu, když poprvé spatřili bandity. Možná je jim někdo na stopě. Třeba narazí na jinou letku bombardérů. Nebo také ne.

Divoký let nad opuštěnou krajinou pokračoval. Teď přelétávali nad Kentucky. Oba hezky vysoko a s běžící rušičkou, aby zmátli radary. Možná nikdo nevěděl, kde je hledat.

Mohl by vysílat. Ano, měl by to udělat. Ale ne, raději ne. Alfové by mohli zpozornět. Třeba netuší, že letí za nimi. Možná je překvapí.

Doufal ve svou šťastnou hvězdu. Ale stejně ho trápily pochybnosti. Měl už jen dvě rakety. Nebyl si vůbec jistý, jestli se samotný Vampýr může utkat s LB 4.

Jakou má přednost? Rychlost. Ano. A lepší manévrovací schopnost. Možná je i lepší pilot. A nepřítel? Laser s dvojnásobným dosahem. Lepší počítač. A co se týkalo umění pilotů, bylo velmi zvláštní, že byli tak dobří bojovníci. Stěží by tomu kdy uvěřil.

Létali jako lidé s velkou zkušeností. Možná ji i měli. Hartmann po vítězných volbách propustil z armády mnoho sympatizantů ALF. Někteří z nich možná zašli až tak daleko, že se přímo zapojili do řad alfů. Aby se pomstili.

Ale od té doby uplynuly více než tři roky. LB 4 byly nové stroje. Propuštění piloti by se s nimi tak rychle nesžili.

Reynolds potřásl hlavou, aby se zbavil dotírajících pochybností. Nevyplatí se, aby si s tím lámal hlavu. Je jisté, že alfové byli vynikající piloti. Výhoda větších zkušeností na jeho straně nebude.

Podíval se na přístroje. Při výšce 40 000 stop pořád prudce klesal. LB byla dole pod ním, ale již mnohem blíž. Na radaru nespatřil nic jiného než zrnění. Infraobrazovka však poskytovala pohled na tmavou skvrnu.

Při pohledu z kabiny uviděl klikaté provazce blesků. Zuřila tam bouře. Bombardér se držel pod mraky. A zpomalil, jak prozrazovaly palubní přístroje. Zřejmě letěl nad vrcholky

stromů.

Brzy ho dostihne. A co dál?

Měl dvě rakety. Mohl by nalétnout a obě odpálit. Ale alfové byli vybaveni vlastními raketami a laserovou sítí. A jestli jeho rakety nedoletí k cíli?

Pak musí zaútočit vlastními lasery.

A zemřít. Stejně jako Dutton.

Snažil se polknout, ale ten dusivý knedlík mu stále vězel v hrdle. Ten proklatý bombardér měl silný energetický zdroj. Snadno by ho rozkrájeli, ještě než by účinně stačil použít své mnohem slabší zbraně.

Jistě, dostal by se až k nim. Dokonce velký plynový laser potřebuje několik sekund, aby propálil ocel. A během těch několika sekund by se jim mohl po zásluze odvděčit.

Ale jeho dilema by to nevyřešilo. Zemřel by spolu s alfy.

Nechtěl zemřít.

Vzpomínal na Annu a pak i na McKinnise.

Alfové se nad Washington nedostanou, říkal si. Další stíhací letka najde nepřátelský letoun a rozstřílí ho. Nebo ho sundají rakety protivzdušné obrany města. Neprojde.

Nemá smysl, aby zemřel při pokusu zadržet bombardér. Měl by otočit, vyhledat nejbližší letiště a vyvolat poplach.

Obrovské černé mraky obklopily stíhačku a pohltily ji. Blesky tloukly o černá křídla a třásly stříbrnými raketami, zavěšenými dole pod křídly.

„Otázka, co prezident Hartmann mínil tím, když sliboval, že s příslušníky ALF bude zacházet jako s velezrádci, se vyjasnila," pronesl Ted Warren do kamery. „V posledních minutách se nám sešla hromada hlášení. V celé zemi pronikly Zvláštní jednotky do sídel ALF a pozatýkaly vůdce. V některých městech, mezi nimi i v Detroitu, Bostonu a Washingtonu, probíhá podle zpráv masové zatýkání členů ALF. Ovšem převážně se Zvláštní jednotky zaměřují na vedoucí osobnosti strany a Milice.

Mezitím Pentagon oznámil, že se unesené stroje objevily nad Kentucky. Udržují kurs na Washington. Podle dobře informovaných kruhů Air Force zůstává ve vzduchu jen jeden bombardér, kterého sleduje jedna stíhačka. Ostatní perutě jsou už na cestě."

Warren se krátce ohlédl stranou, zachmuřeně upíral zrak na kohosi mimo záběr kamery, a pak se znovu obrátil k divákům.

„Právě jsme dostali zprávu, že Bílý dům vydá prohlášení k současným událostem. Předávám slovo prezidentovi Spojených států."

Obraz se přepojil. Opět ukazoval zařízení Oválné pracovny. Prezident Hartmann stál před stolem a nebyl sám. Viceprezident Joseph Delaney s pleší a vráskami mu dělal společnost před řadou amerických vlajek.

„Drazí spoluobčané," začal Hartmann, „znovu se k vám obracím, abych vám oznámil, že se vláda rozhodla zakročit proti zrádcům, kteří se odvážili ohrozit naše hlavní město. Po rozhovorech s viceprezidentem a s kabinetem jsem nařídil zatčení vůdců takzvané Americké osvobozenecké fronty."

Hartmannovy tmavé oči blýskaly a v hlasu zaznívala nádherná otcovská pevnost. Delaney vedle něj působil bledým, ustrašeným a nejistým dojmem.

„Těm z vás, kteří v minulosti tyto muže podporovali, slibuji, že vůdcové ALF mohou počítat se spravedlivým soudem podle nejlepších amerických tradic," pokračoval Hartmann. „Co se týče vás samých, podpora, kterou jste takzvané ALF poskytli, byla diktována dobrými úmysly. Nemusíte se ničeho bát. Ovšem vůdcové ALF zradili dnešního dne nejen vás, ale i celý národ. Pozbyli vaší podpory. Těm, co při nich ještě stojí, by mělo dojít, že se připojili k velezradě.

Říkám to především našim černým bratrům, kteří se nechali oklamat líbivými hesly

ALF. Teď přišel čas dokázat vlastenectví a napravit učiněnou chybu. Všem, co hodlají setrvat v omylu, dávám toto varování: S osobami, které poskytnou pomoc zrádcům a budou klást odpor úřadům, bude jednáno jako se samotnými velezrádci.“ Hartmann se krátce odmlčel a pak dodal: „Některé občany by mohly začít trápit pochyby. S pochopitelnou starostí o americký systém kontroly a rovnováhy moci by mohli tvrdit, že nemám oprávnění používat Zvláštní jednotky tak, jak jsem jich využil. Mají pravdu. Ale zvláštní situace vyžaduje zvláštní opatření a události dnešní krizové noci mi neposkytly potřebný čas, abych si opatřil souhlas kongresu. Ovšem nejednal jsem jednostranně.“ Podíval se na Delaneye.

Viceprezident si odkašlal.

„Prezident Hartmann mě dnes večer zavolal, aby se se mnou poradil,“ začal váznoucím hlasem. „Nejprve jsem byl proti tomu, co prezident navrhoval. Ovšem když mě prezident seznámil se všemi okolnostmi, uznal jsem, že není jiná alternativa. Mluvím za sebe i za členy kabinetu, kteří zastupují republikánskou stranu, když prohlašuji, že podporuji prezidentova opatření.“

Hartmann se opět chopil slova, ale hlas i obraz náhle zmizely. Vystřídal ho Ted Warren.

„Závěr prohlášení prezidenta Hartmanna odvysíláme po několika důležitých zprávách,“ ujišťoval komentátor. „Dozvěděli jsme se, že všech 32 členů ALF ze sněmovny reprezentantů bylo zatčeno stejně jako dva nebo tři senátoři ALF. Centrála Zvláštních jednotek sdělila, že senátor Jackson Edwards je stále na svobodě a pátrají po něm.“ Warren prolistoval poznámky na psacím stole. „Dostali jsme z mnoha měst hlášení o srážkách mezi Zvláštními jednotkami a Milicí. Nejsilnější boje probíhají v Chicagu, kde Zvláštní jednotky obklíčily velitelství paramilitárního křídla ALF. Přepínáme na Warda Emeryho, který je u toho.“

Emery mžoural oslněnýma očima. Postával na schodišti nového policejního prezidia v Chicagu na South State Street. Všechna okna byla jasně osvětlena a proud těžce vyzbrojených policistů spěchal nahoru a dolů po schodišti.

„Ne přímo na jevišti, Tede,“ začal Emery. „Vyhnali nás z míst, kde probíhají boje. Jsme teď před policejním prezidiem, které se v roce 1985 stalo ohniskem nepokojů. Právě odsud koordinují akce městské policie a Zvláštních jednotek.“

„Co se přesně stalo?“ vyptával se Warren.

„Začalo to, když oddíl Zvláštních jednotek vnikl do velitelství Milice, aby zatkli Mitchella Grinsteina a další vedoucí osobnosti. Nevím, kdo začal první střílet, ale odneslo to hodně lidí. Milice velitelství opevnila a odrazila první útok Zvláštních jednotek. Mezitím se situace změnila. I když policie uzavřela velkou část South Side a novináře včetně mě držela z dosahu, zjistili jsme, že Grinstein a jeho lidé sedí ve své budově a Zvláštní jednotky je obléhají.“ Krátce se rozhlédl kolem. „Jak vidíte,“ pokračoval, „policie nasazuje všechny své síly a jednotky mobilizovaly dokonce celý pluk. Použili i obrněné transportéry a těžké zbraně. Doslechl jsem se, že jednotky dostaly lehké tanky na kolech místo pásů vhodné pro akce ve městech.“

„Soustředily se ozbrojené síly ALF kolem Grinsteinova sídla?“ zeptal se Warren.

„Ne, vůbec ne. Ghetta na jihu a na západě povstala. Policie utrpěla ztráty a na jeden z oddílů vzbouřenci vrhli Molotovovy koktejly. Zároveň se objevily pověsti, že se chystá protiútok na policejní prezidium. Budova je od roku 1985, kdy příslušníci Milice jednající na vlastní pěst obsadili a zničili tehdejší prezidium, pro obě strany zvláštním symbolem.“

„Rozumím,“ přikývl Warren. „ALF měla na většině vyšších škol skupiny aktivních příznivců. Zaslechl jste o nich něco?“

„Něco málo,“ odpověděl Emery. „Policie si jich zatím nevšímala, ale jak jsem slyšel, silný oddíl útočných jednotek Aliance svobody vnikl na univerzitu v Illinois, aby zatkl příslušníky ALF. Mluvilo se i o boji, ale odpor byl slabý. Studenti neměli zbraně, zatímco

útočné oddíly jsou polovojenskou organizací.“

„Děkuji, Warde,“ ukončil přenos Warren, když se dostal zpět na obrazovku. „Zavoláme vám později. A teď ke zbytku projevu prezidenta Hartmanna.

Pro ty diváky, kteří si právě zapojili holovizor: prezident nařídil zatčení vůdců ALF. Veškeré akce se konají se souhlasem viceprezidenta a pravděpodobně i s podporou starorepublikánů, koaličních partnerů prezidenta. To je významný obrat v jednání Starorepublikánské strany. Připomeňme si Hartmannovu snahu prosadit v minulém roce zákon o registraci subversivních osob, která ztroskotala, když viceprezident Delaney a jeho příznivci odmítli zákon podpořit.

Protože Aliance svobody a starorepublikáni mají v obou komorách kongresu většinu, zaručuje Delaneyův krok schválení prezidentova návrhu...“

Dole pod ním se rýsovaly kopce porostlé tmavými lesy, zahalené závojem noci. Jediné světlo pocházelo od občasných blesků, provázené ozvěnou dvojitého hromobití.

První z nich bylo hřmění bouře, která zuřila nad vrcholky lesů. Druhé pak zavinilo hřmění proudových motorů, šířících kolem sebe hluk průniku do nadzvukové rychlosti.

To byl alf. Reynolds ho sledoval na infrapřístrojích, zatímco ho doháněl.

Mezitím se přestal potit a zbavil se i strachu. Stal se součástí Vampýru.

Prolétl bouřkovými mraky, slepý až na přístroje, obklopený výboji blesků. Vše lidské v jeho nitru ho nutilo, aby zvedl letoun a alfy přenechal jiným. Ale cosi jiného, jakési nutkání, mu říkalo, že se nesmí znovu vzdát.

A proto klesal dál.

Alf věděl, že tu je. Nenechal se oklamat. Jen vyčkával. Stejně jako Reynolds s raketami. Chtěl si je vyšetřit až do poslední chvíle, až na něj alfové zaměří laser.

Vampýr rozrazil poslední vrstvu mraků a přitom ho ozářil blesk. Vypálil z laserů. Paprsky prolétly nocí, dotkly se trupu bombardéru. Byl ale příliš daleko. Sotva ho ohřály. Ale jejich teplota postupně stoupala. Každou sekundou se štíhlý černý stíhač přibližoval k vyhlédnutému cíli a světelný sloup byl stále nebezpečnější.

Pak z trupu bombardéru vytryskl jiný světelný paprsek. Světelné meče se zkřížily na noční obloze a Vampýr narazil do žhavého paprsku.

Reynolds zíral na infraobrazovku, která vysadila. Pouhý dotek nepřátelského laseru byl osudný pro citlivou optiku stíhače. Ale už ji nepotřeboval. Už rozeznával obrysy bombardéru pod sebou.

Poplašné systémy se rozječely. Nevěnoval jim nejmenší pozornost. Bylo příliš pozdě, aby obrátil letoun a setřásl nepřátelský laser.

Zůstal mu pouze čas, aby dostihl oběť.

Reynolds pevně upřel zrak na bombardér, který se rychle zvětšoval. Ruku položil na spoušť raket. Počítač zaměřil cíl.

Lasery se opět zablýskly a Vampýr se vzepjal.

I Reynolds vypálil.

Čtyřka a pětka vyrazily do noci jako ohnivé šípy. Vypadalo to, že klouzají po laserové cestě, která se dotýkala Vampýru. Reynolds si představil svůj stroj, černý a hrozivý, jak vylétne z bouřkového mraku, pálící z laserových děl, obklopený výboji blesků a plivající rakety. Extáze! Slavná smrt! Upjal se na svou vizi.

Laser alfů ho náhle ztratil. Příliš pozdě. Poplašné zařízení nepřetržité ječelo, řízení selhalo.

Vampýr vzplál, ale laserové paprsky se stále činily.

Bombardér sestřelil jednu raketu. Ale další narazila do motoru. Zuby Vampýru měly náhle ostrý skus.

Pak noc vzplála.

Reynolds sledoval, jak se nad lesem šíří ohnivá koule a zmocnil se ho pocit obrovského ulehčení. Náhle se otřásl. Ze všech pórů mu vyrazil studený pot.

Špičky stromů se rychle blížily. Ještě stačil pomyslet na katapult. Ale byl nízko a letěl příliš rychle. Nemělo to smysl. Pokusil se přivolat předchozí vizi. Říkal si, jestli dostane řád.

Ale vytoužená vize vybledla a řád už nebyl náhle důležitý.

Před očima se mu vynořila vzpomínka na Annu. Už se nepotil.

Vykřikl.

A Vampýr narazil rychlostí 1,4 Machu do lesa.

Warren měl kruhy pod očima, hlas zněl chraplavě a unaveně, ale četl dál.

„...v Newarku v New Jersey vypukly boje mezi místní policií a Zvláštními jednotkami. Městští úředníci, zvolení na listině ALF, zmobilizovali policii, když se je Zvláštní jednotky pokoušely zatknout...

...poslední hlášení z velitelství Jednotek. Douglas Brown a šest dalších představitelů ALF přišlo o život při pokusu o útěk, když Milice provedla překvapivý útok na vězení, ve kterém byl Brown spolu s ostatními zavřený...

...došlo k mobilizaci Milice a útočných oddílů v celé zemi. Útočné oddíly podporují Zvláštní jednotky v boji s Milicí...

...prezident Hartmann povolal Národní gardu...

...byly hlášeny nepokoje a rabování v New Yorku, Washingtonu a Detroitu a z mnoha menších měst...

...v Chicagu se objevila další kouřící ruina. Byla ohlášena smrt Mitchella Grinsteina stejně jako mnoha dalších představitelů ALF. Útok zápalnými bombami zničil celé křídlo budovy policejního prezidia... Bandy ozbrojenců z chudinských čtvrtí v Near North...

Milice v Kalifornii vyhlásila, že nemá nic společného s útokem na vojenské letiště... požadovali, aby došlo k identifikaci těl... byly nařízeny pohřby do masových hrobů...

...došlo k bombardování sídla guvernéra v Sacramentu...

...Aliance svobody vyzvala všechny občany, aby se chopili zbraní a vymazali všechny příslušníky ALF ze zemského povrchu... pokus o převrat je v plném chodu... jak alfové prohlásili, bylo to naplánované od samého počátku... přepadení v Kalifornii dalo znamení...

...ALF vyhlásila, že za útokem v Kalifornii stojí Hartmann... odkaz na požár Říšského sněmu...

...guvernér Horne z Michiganu zemřel na následky atentátu...

...zátarasy zřízené Zvláštními jednotkami... občané byli vyzváni, aby se vrátili do svých domovů... po uplynutí jedné hodiny budou střílet bez varování po každém...

...ALF sdělila, že senátor Edward Jackson byl vydán policií z Newarku do rukou útočných jednotek a zastřelen...

...vyhlášen výjimečný stav...

...hlášení, že poslední bombardér byl sestřelen...

...mobilizace záložníků...

...Hartmann vyhlásil trest smrti pro všechny, kteří podporují takzvané revolucionáře...

...prohlásili...

...tvrdí...

...hlásí...“

V Kentucky zuřil lesní požár. Ale nikdo nepřispěchal, aby ho uhasil. Jinde se rozhořel mnohem větší požár.

Přeložil *Vladimír Kejval*